

CARL EWALD

TABIAT ANA ANLATIYOR

Çeviren: Ayşe Sarısayın

Resimleyen: Willy Planck

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

Mutter natur erzhlt, Carl Ewald

© **Can Sanat Yayınları A.Ş.**, 2004

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dıŐında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN 978-975-07-0098-9

1. Basım: 2004

19. Basım: 3000 adet, Aėustos 2023

Çeviren: Ayşe Sarsayın

Resimleyen: Willy Planck

Yayın Koordinatörü: İpekŐoran

Editör: Fulya Tkel

Kitap Tasarımı: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak Tasarım: Lom Creative (www.lom.com.tr)

Tasarım Uygulama: Güldal Yurtoėlu

Can Sanat Yayınları Yapım ve Dağıtım Tic. ve San. A.Ő.

Yayıncı Sertifika No: 43514

Maslak Mh. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza No: 9/25 Sanyer, İstanbül

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 89 Faks: 252 72 33

cancocuk.com cancocuk@cancocuk.com

Baskı ve Cilt: Pasifik Ofset; Sertifika No: 44451

Adres: Cihangir Mah. Güvercin Cad. Baha İŐ Merkezi

A Blok No: 3/1 Z. Kat Avcılar, İstanbül

Tabiat Ana Anlatıyor

CARL EWALD

Çeviren: Ayşe Sarısayın

Resimleyen: Willy Planck

CARL EWALD

1856'da Danimarka'da doğdu. Babası da kendisi gibi bir roman yazarıydı. Felsefe eğitimi alan Ewald, çok sayıda farklı işe girip çıktıktan sonra yazar olarak çalışmaya başladı. Ewald'ın oldukça geniş bir ilgi alanı vardı. Okul kitapları ve romanlar yazdı. Geleneklerin zamanla değişmesi gerektiğini, insanların bunu kaldıramamasının kötü sonuçlarını anlattığı romanları, hayvanlar ve doğa ile ilgili öyküleri vardır. Carl Ewald 1908 yılında öldü.

İçindekiler

Deniz	7
Dünya ve Kuyruklu Yıldız	29
Örümcek	44
Anemonlar	72
Çekirgeler	81
Yaşlı Kazık	105
Küstah Serçe	121
Kraliçe Arı	133
Yaşlı Söğüt Ağacı	145
Beş Büyük Güç	181
Sis	197
Solucan ve Leylek	205
Derinliklerde	218

Deniz

Kara, bembeyaz kayalıklarıyla denize doğru uzanıyordu. Yukarılarda, yeşil kayın ormanları, çayırlar, altın sarısı başaklar, rengârenk binlerce çiçek vardı. Kıyıdaki kayalıkların üzerinde, kimin yaptığı bilinmeyen büyük bir şato, kuleleri ve altın yaldızlı rüzgâr fırıldaklarıyla gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Mavi gökyüzü, her şeyin üzerinde, çok yükseklerdeydi. Denizin kıpırtılı dalgaları ise aşağıda.

“Ben canımın her istediğini yapabilirim,” diye seslendi deniz. “İyi bir günümdeysem, küçücük bir ceviz kabuğunun üstümde dans etmesine izin veririm, hem de ona

hiçbir zarar vermeden. Ancak öfkeli olduğumda, koskoca gemileri parçalayıp insanları ve fareleriyle birlikte en dibe gönderebilirim. Benden güçlü kimse olmadığı gibi, benim kadar güçlüsü de yoktur!”

“Ben senden güçlüyüm!” diye gürlledi gökyüzü.

“Senin nasıl bir yaratık olduğunu kim nereden bilecek!” dedi deniz. “En yükseğe kurulmuşsun, atıp tutuyorsun. Ancak bir sınavdan geçecek olsan, nasıl bir sahtekâr olduğun çıkacaktır ortaya...”

“Sendeki yansımam, kim olduğumu görebilmen için yeterli!” diye karşılık verdi gökyüzü.

“Bunu ancak ben istediğim sürece yapabilirsin,” dedi deniz. “Dalgalarımın şiddetini biraz artıracak olsam, silinir gider görüntün.”

“Mavi rengini benden alıyorsun ama...” diye karşı çıktı gökyüzü.

“Hiç de değil!” dedi deniz. “Bu palavraya ancak çocuklarla cahiller inanır. Benim kendi rengim var. Üstelik dünyanın dört bir yanına ulaşan dalgalarımınla her yerde farklı renklerde görünürüm. Bağrımda yetişen hayvanlardan, bitkilerden alıyorum rengimi.”

Tam o sırada karanın sesi duyuldu:

“Unutma ki ben de varım; senden üstün olmasam da en azından seninle aynı güçteyim.”

Deniz, dalgalarıyla kayalıklara çarpıp bir parçayı koparıırken, “Sen mi?” diye sordu, tehdit edercesine. “Sen varlığını bana borçlu olan bir yaratıksın! Görkemimle övünüp duruyorsun, ama seni yaratan benim.”

“Yalan söylüyorsun!” dedi kara.

“Gerçekten mi?” diye güldü deniz. “Elini vicdanına koy, düşün bir kez, o zaman söylediğimin gerçek olduğunu göreceksin. Beyaz kalkerlerin, benim hayvanlarım, kabuklularım, midyelerim, mercanlarımla dolu. Bir avuç toprağına bakan, nasıl oluştuğunu hemen anlar.”

“Eski hikâyeler umurumda bile değil!” dedi kara. “Üzerinden öyle uzun bir zaman geçti ki, bunlar gerçekliğini çoktan yitirdi. Artık benim de kendi bitkilerim, hayvanlarım var, üstelik bunlar seninkilerden çok daha güzel. Bundan sonra da neysem, öyle kalacağım.”

“Bu senin düşüncen,” dedi deniz. “Unutma ki, varlığını bana borçlusun. Seni yarattığım gibi, yeniden yok edebilirim. Ben canımın her istediğini yaparım.”

“Cesaretin varsa gel bakalım!” diye seslendi kara.

Deniz gülerek beyaz dişlerini gösterdi. Ardından kayalıklardan bir parça daha kopardı; bir parça daha; bir parça daha...

“İyi eğlenceler!” dedi kara.

Ormanlar, çayırlar yeşeriyor, çiçekler mis gibi kokuyor, çiftçiler tarlalarını ekiyor, kuşlar cıvıldaşıyordu. Büyük şato, kuleleri, altın yaldızlı rüzgâr fırıldaklarıyla gökyüzüne doğru yükseliyordu.

Yıllar yılları, yüzyıllar yüzyılları kovaladı. Bilirsiniz, yetişkinler büyük sayılarla konuşmayı her zaman çok sever. Deniz, öfkesinden çılgına dönmüş gibi kaya parçalarını art arda koparmaya devam ediyordu.

“Artık fazla olmaya başladın!” dedi kara.

“Ben canımın her istediğini yaparım!” diye karşılık verdi deniz. “Yalnızca benim olanı alırım.”

“Yine de doruklarıma asla ulaşamayacaksın!” dedi kara, kendine güvenerek.

Deniz kabardı; günlerce, yıllarca, yüzyıllarca çalıştı. Giderek daha fazla kaya parçasını ufalayarak kendine katıp yok ediyor, kayaları her gün biraz daha derinden oyuyordu. Sesi, fırtınalı havalarda şatonun bodrum katından bile duyuluyordu.

Sonunda bir gece kayalıklar, şato ve ormanla birlikte çöküp denize gömülürdü.

Öylesine büyük bir gürültü koptu ki, insanların ve hayvanların ölüm çığlıkları duyulamadı bile. Fırtına şarkılar söyleyip dalgalar uğuldarken, köpükler daha da yükseldi.

Üç gün sonra deniz durularak pırıl pırıl oldu. Kayalıkların ancak yarısı kalmıştı geriye, öteki yarısı parçalanarak hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu.

“Şimdi geldiğin yere döndün işte!” dedi deniz, başarısının sevinciyle, alaylı alaylı. “Bundan sonra nasıl davranacağına bir bakalım, belki bir kez daha yükselmene izin veririm.”

“Hain deniz!” diyerek teslim oldu kara.

Deniz ise hiç yumuşamadı:

“Ben canımın her istediğini yaparım!”

Kayalıklardan millerce uzaklıkta, denizin öbür kıyısında kara, çok farklı görünüyordu.

Düzlüğün dört bir yanında, ineklerin otladığı yeşil çayırlar uzanıyordu. Yüksek bentler, taş setler ve kazıklar üzerine yapılmış tek tük evler vardı.

“Denizden korkarım doğrusu,” diyordu çiftçi, “güçlü, dikbaşlı, her istediğini yapan bir canavardır o! Geldiği anda çayırlarımı da, ineklerimi de yok edebilir. Benim yaşamam, onun bir bağıışı, umarım ki merhametini hiçbir zaman esirgemez üzerimden.”

“Gördün mü? Ne kadar doğru bir söz!” diyordu deniz. “Akıllı olanlar, kimin daha güçlü olduğunu bilir.”

Deniz, bazen gücünü göstermek için çayırlara kadar yükseliyordu. Çiftçi, su baskınlarına karşı bentler yapıyor, deniz yükseldiğinde suların akıp gitmesini sağlayarak kendini korumaya çalışıyordu.

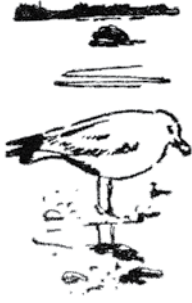
“Uğraş bakalım!” diye alay ediyordu deniz. “Canım istediği anda, yaptığın tüm bu saçmalıkları yıkıp geçeceğimi bilmiyor musun?”

“Biliyorum,” diye yanıtlıyordu çiftçi. “Bentleri yapmanın nedeni başka! İstedığın zaman sularını kolaylıkla geri çekebilmen için.”

“İyi öyleyse!” diyordu deniz.

“Yeşil çayırlarımı bağıışla bana, ne olur!” diye yalvarıyordu kara.

“Ben canımın her istediğini yaparım!” diyordu deniz.

Gücünü göstermek, çevreyi huzursuz etmek için, her gün başka bir oyun oynuyordu.

Bazen kendisini öylesine geri çekiyordu ki, çok uzaklarda, ufukta parlayan bir çizgi haline geliyordu. Suyun çekildiği yerler kuruyor, yosunların yaprakları pörsüyor, karideslerin antenleri susuzluktan sarkıyordu.

“Sular çekildi,” diyordu çiftçi.

Bir süre sonra deniz geri geliyordu; önce usulca, ardından hızlanarak, hoplayıp zıplayarak, sonunda iri dalgalarla gövde gösterisi yaparak. Denizin dibi, göz açıp kapayıncaya kadar yeniden canlanıyordu. Yosunlar, ağaç yaprakları gibi yelpazelenerek açılıyor, karidesler ormanlardaki kuşlarla yarışırçasına zıplamaya başlıyorlardı.

“Sular yükseldi,” diyordu çiftçi.

“Bu, benim ‘gelgit’im işte,” diye düzeltiyordu deniz.

Bir gün martı kumsalda gezintiye çıkmıştı. “Neler olduğunu anlayamıyorum,” diye söylendi. “Burası giderek sığılıyor. Neredeyse ayaklarımı bile ıslatamayacağım artık.”

“Bunun bir nedeni var,” diye açıkladı deniz, “yeni bir kara parçası yapıyorum.”

“Sen mi?” diye sordu martı. “Senin yalnızca yıkıp yok ettiğini sanıyordum.”

“Ben canımın her istediğini yaparım!” dedi deniz.

Gelgit olup da deniz geri çekildiğinde, yerde tuhaf bir bitki görüldü. Yaprakları yoktu, ama kalın sapları dikkat çekiyordu. Kırmızı ve yeşil renkliydi, cam gibi saydamdı. Çiçekleri ise neredeyse fark edilmeyecek kadar küçüktü.

“Sen nasıl bir yaratıksın böyle?” diye sordu yosun.

“Ben dikenli çövenim.”

“Bize hiç benzemiyorsun.”

“Sizden biri değilim ki!” diye yanıtladı dikenli çöven. “Kara bitkisiyim ben.”

“Öyleyse deniz geri geldiğinde şansa ihtiyacın olacak!” dedi yosun.

“Sen benim için üzülme!” dedi dikenli çöven. “Başımın çaresine bakar, görevimi yaparım.”

“Senin bir görevin var, öyle mi?” dedi yosun gülerek, ama susuzluktan öylesine bitkin düşmüştü ki gülüşü çok zayıftı.

“Balçık topluyorum,” dedi dikenli çöven. “Denizdeki çamur, kireç ve öbür maddelerin çökmesi için zaman gerekiyor, ben de buna yardım ediyorum. Bu balçık zamanla gerçek bir kara parçasına dönüşecek, üzerinde de çayırlar yeşerecek.”

“Denizin sana izin vereceğini mi sanıyorsun?” dedi yosun.

“Bekle de gör!” diye yanıtladı dikenli çöven. “Biraz da sakın ol. Oldukça telaşlı görünüyorsun. Benim gibi sabırlı değilsin anlaşılın!”

Ardından yine gelgit oldu, deniz geri geldi.

Yosun, dikenli çövenin başı derde girecek diye sevin-

mişti, ancak bu sevinç kısa sürdü, çünkü dikenli çöven dimdik ayakta duruyor, dallarını suya uzatıyordu.

“Ey yüce deniz!” diye seslendi yosun. “Şurada, adının dikenli çöven olduğunu söyleyen bir yaratık duruyor, senin izninle karayı yarattığını söylüyor. Doğru mu gerçekten?”

“Elbette!” dedi deniz. “Sersem yosun! Sen her şeyi yarım yamalak anlarsın zaten. Benim dalgalanıp köpürmekten, karaya zarar vermekten başka bir eğlencem yok sanıyorsun. Karaları yaratmaktan da aynı keyfi aldığımdan haberin bile yok. Şimdi de aynı şeyi yapıyorum, fazla da uzun sürmeyecek. Güneşin altında kalıp çürüyeceksin yakında.”

“Büyüklere fazla güvenirsen böyle olur işte!” dedi yosun.

“Bugün ne kadar da huzursuzsun!” dedi dikenli çöven denize. “Biraz sakın olmazsan, balçık toplamam olanaksız.”

“Özür dilerim, çok özür dilerim sevgili dikenli çöven!” dedi deniz. “Artık daha dikkatli olacağım. Nasıl, iyi mi böyle?”

“Biraz daha sakın olmalısın,” dedi dikenli çöven.

Dallarını alabildiğine açarak dallara karşı bir dalgakıran gibi durup ıslık çalmaya başladı dikenli çöven. Gözle görülemeyecek kadar küçük, milyonlarca çamur ve kireç parçası dallarına asılı kalıyor, sonra da dibe çökerek yığınlar oluşturuyordu. Bu yığınlar, denizin dibini yavaş yavaş, hiç fark edilmeden yükseltiyordu.

“Görölmüş şey değil!” diye söylendi yosun. “Denizle öyle bir konuşuyor ki, duyanlar denizin değil de, onun efendi olduğunu sanır!”

“O benim çocuğum,” dedi deniz, “benim sevgili, çok sevgili dikenli çövenim o.”

Yosunun şaşkınlıktan neredeyse dili tutulmuştu.

Martı ise hemen yola koyuldu, tüm dünyayı dolaşarak herkese denizin tanınmayacak kadar çok değiştiğini haber verdi.

Çiftçi setin üzerinde durmuş, denizin parlak yüzeyini izliyordu.

“Bugün deniz ne kadar da güzel!” dedi. “Çok kısa bir süre önce kükreyip köpürerek setlerimi yıkanın o olduğuna inanamıyorum.”

Ansızın deniz titremeye başladı.

“Dikenli çöven!” dedi. “Sevgili dikenli çöven!”

“Ne var?” diye bağırdı dikenli çöven kızgınlıkla. “Balçık mükemmel olmaya başlamıştı, oysa sen dalgalarıyla her şeyi berbat ediyorsun.”

“Bana kızmaya hakkın yok,” dedi deniz, “geri çekilme

zamanım geliyor, kendi yoluma gitmeliyim. Görüyorum ki tohumların olgunlaşmış, ama onları şimdi atacak olursan, korkarım istemeden hepsini sürükleyip derinlere götüreceğim.”

“Bunu önceden düşünmüştüm,” dedi dikenli çöven, “kaygılanmana gerek yok. Tohumlarımın her birinin, yere tutunmak için incecik tüyleri var. Gitmen gerekiyorsa bir an önce git, yeni balçıklarla birlikte geri dön!”

“Ne kadar da akıllı ve düşüncelisin, benim sevgili dikenli çövenim!” diye övgüler yağdırarak uzaklaştı deniz.

Dikenli çöven, tohumlarını saçtı dört bir yana. Bir süre sonra denizin dibi, sürekli büyüyerek gelişen, balçık toplayan, yeni tohum atan dikenli çövenlerle dolmaya başladı. Su giderek alçalıyordu.

“Burada kalmama izin var mı?” diye sordu yosun.

“Kalmasan daha iyi!” diye yanıtladı dikenli çöven.

“Ne yapabilirim ki?” diye söylendi yosun, keyifsizce. “Üstünde oturduğum kaya parçası kuma öylesine derin saplanmış ki, deniz bile onu yerinden kıpırdatamaz.”

“Öyleyse sana yardım edemem,” dedi dikenli çöven. “Senin dönemin kapandı artık. Sıra bana da gelecek günün birinde.”

Toprak giderek yükselmeye devam etti. Denizin yükseldiği zamanlarda bile, çamurlu birkaç su birikintisinden başka bir şey görünmüyordu. Bir süre sonra yosun öldü.

“Burası bana da kurak gelmeye başladı artık,” dedi dikenli çöven.

“Sana yardım edeceğim,” dedi çiftçi. “Çok yararlı işler yaptın, seni severim.”

İçinde suyun az da olsa birikebileceği derin çukurlar açtı. Dikenli çöven bu çukurlarda güçlenip büyüyerek denizin dibini yemyeşil bir halı gibi kapladı. İçinde, akla gelebilen her türlü canlı hoplayıp zıplıyor, birbirlerini yiyor, ölüyor, bereketli toprağı gübreliyorlardı.

Deniz ise her zamanki gibi gelip gidiyordu.

“Benim sevgili dikenli çövenim,” diye seslendi bir gün.

“Artık seni çok az görmeye başladım. Korkarım, so-
num geliyor,” dedi dikenli çöven.

“Yükseleyim mi, ister misin?” diye sordu deniz.

“Hayır, hayır!” dedi dikenli çöven korkuyla. “O za-
man tüm emeklerim boşa gider. Yalnızca sakın sakın
dur orada, ben elimden geldiği sürece başımın çaresine
bakarım.”

“Ben canımın her istediğini yaparım!” dedi deniz.

Ancak bu kez hiçbir şey yapmadı.

Çiftçi kıyıda duruyor ve yeni oluşan kara parçasına
bakıyordu.

“Yeni toprak,” dedi kendi kendine, “bize bir yararı
olmayacak. Ama ileride, günün birinde.”

Bir sabah, dikenli çövenlerin arasında başka bir bitki görüldü.

“Sen de kimsin, ne istiyorsun?” diye sordu dikenli çöven.

“Ben ilgınım,” dedi bitki. “Buraya yerleşiyorum. Çok sıradan bir bitkiyim.”

“Ne kadar da alçakgönüllü!” diye bağıştı dikenli çövenler.

İlgın, bir çift uzun filiz verdi, filizler kök saldı, yeni ilgınlar oluştu.

“Neler oluyor?” diye sordu dikenli çöven. “Dur bakalım... Sen öbür tarafa ait değil miydin? Ne yapmaya çalışıyorsun burada?”

“Ah, yalnızca yayılmaya çalışıyorum,” diye yanıtladı ilgın. “Sanırım filizlerimin kökleri, yeni toprağı sağlamlaştıracak. Henüz öylesine gevşek ki!”

“Yardımanın için teşekkürler!” dedi dikenli çöven. “Yeni toprakla ilgileniyorsan aramıza hoş geldin! Onu bizim oluşturduğumuzu bilmeni isteriz. Denizin de sana itirazı olacağını sanmıyoruz.”

“Benim denizle hiçbir ilişim yok!” diye karşılık verdi ilgın. “Ben sizler gibi bir o tarafta, bir bu tarafta değilim. Ben karaya aitim ve hep öyle kalacağım.”

“İyi,” dedi dikenli çöven, “bu kadar telaşlanmana gerek yok. Biz burada kalabilelim, yeter!”

“Herkes kendinden sorumludur; herkesin de bir dönemi vardır,” dedi ilgın. “Şimdi sıra bana geldi.”

İlgın, büyümeye devam ederek dört bir yanda öbekler oluşturdu. İnanılmaz bir hızla verdiği filizler köklendi,

kısa zamanda yükselerek dikenli çövenlerin boyunu aştı, onların ortasında, aralarında ve çevresinde gelişip her yeri kapladı.

“Boğuluyoruz!” diye bağırdı dikenli çövenler.

“Dünyanın düzeni böyle,” dedi ilgın. “Görevini yerine getirdikten sonra, yapılacak bir şey kalmıyor. Bir sonrakine yer açmak gerek!”

Dikenli çövenler “Deniz! Deniz! Gel de bize yardım et!” diye boşuna haykırdılar. Deniz çok uzaklardaydı, onları duymadı bile. Sular ne kadar yükselse de, bir daha asla otların yeşerdiği yere kadar ulaşamadı. Uzaklarda, başka dikenli çövenlerin yaşadığı, balçık topladıkları yerlerde kaldı.

Sonra yaşlı dikenli çövenler ölüp çürüyerek toprağa gübre oldular, tıpkı bir zamanlar yosunun olduğu gibi. Ilgın büyüdü, büyüdü, eskiden denizin bulunduğu yerde oluşmuş tüm karayı sardı. Otların arasında başka bitkiler görülmeye başlandı.

Uzun saplı, menekşe renkli çiçekleri olan kaya koruklarıyla kumsal yıldızlarının çevresinde arılar vızıldayarak dolaşıp bal yapıyordu. Kuluçkaya yatan martıların gübrelediği toprak, her geçen gün daha verimli oluyordu. Denizin içinde yüzen yosunlar, dal parçacıkları ve daha pek çok şey bir araya gelerek, yeni toprağı daha da sağlamlaştırıp yükseltiyordu.

Ilgının dikenli çövenleri yok ettiği gibi, günün birinde ilgınin da geri çekilme zamanı geldi.

Yerine başka bir bitki geçti.

“Artık benim de biraz katkıda bulunmamın zama-

nı geldi,” dedi çiftçi. “Şansım yardım ederse, burada güzel bir çayır oluşabilir.”

Ancak, o gün oldukça sakin olan deniz uzaklardan seslendi:

“Bu toprağı benim verdiğimi asla unutma! Birisi sana, benim kötü olduğumu, yalnızca felaket getirdiğimi söyleyecek olursa ona yeni çayırını göstererek iyi yürekli denizin bir armağanı olduğunu anlat!”

“İsteddiğini yapacağım!” diye yanıtladı çiftçi. “Sen de iyiliğini unutmazsan, bir elinle verdiğini, öteki elinle geri almazsan tabii! Yine de çayırını bir setle çevirsem iyi olur, bir an heyecana kapılıp her şeyi unutabilirsin.”

“Bak, bu doğru işte,” dedi deniz. “Bir set yap ki, baktıkça burasının benim toprağım olduğunu anımsamam kolay olsun. Bilirsin ya, gerçekten öfkelendiğimde beni kimse durduramaz.”

“Biliyorum,” dedi çiftçi.

“Tamam, tamam!” dedi deniz, yaptığı çılgınlıkların sonradan kendisine anlatılmasından hiç hoşlanmazdı.

Çiftçi, yapabileceği en yüksek seti yaptı. Toprağı kazdı, sürdü, yemlik bitkiler ekti. Toprak yıldan yıla yeşerdi, daha bereketli oldu. Karınlarına kadar yükselen yeşil otların arasında otlayan ineklerle doldu her yer.

Çiftçi, bir gün toprağı kazarken kazması sert bir cisme takıldı. Eğilip aldı; paslanmış, kocaman, bir demir parçasıydı. Bunun bir zamanlar bir rüzgâr fırılacağı olduğunu fark etti.

Bu tanıtım
kopyası
Can Çocuk
okurları için
özel olarak
hazırlanmıştır.

 CAN
ÇOCUK

CARL EWALD

TABIAT ANA ANLATIYOR

Doğanın sesine kulak ver!

Denizlerden kayalara, kuyruklu yıldızlardan örümceklere, söğüt ağaçlarından anemonlara, leyleklerden solucanlara...

Bugün severek izlediğimiz belgesellerin ve hatta televizyonların bile bulunmadığı yıllarda, pek çok çocuğun en iyi arkadaşı olmuş bu kitapta, doğa kendi öyküsünü kendi ağzından anlatıyor, tüm sırlarını ortaya döküyor.

Carl Ewald'ın dünya çocuk edebiyatına eşsiz bir armağanı olan "Tabiat Ana Anlatıyor"u okurken hem eğlenecek hem de yaşadığımız dünyaya dair çok şey öğreneceksiniz.

roman

YAŞ	11	12	13	+
-----	----	----	----	---

CAN
ÇOCUK

cancocuk.com

ISBN: 978-975-07-0098-9

9 789750 700989